

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei, — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 9906/1940 Prez.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș

Iubiților cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.

„Toată certarea în vremea cea de față se pare că nu este de bucurie, ci de mâhnire; iar mai pe urmă roadă de pace a dreptății da celor pedepsiți într'ansa". Evrei 12, 11.

Iubiții mei fii sufletești!

După lovitură crâncenă ce-a suferit-o neamul nostru la sfârșitul unei luni, când a fost smulsă dela trupul Țării, în chip neomenos și nedrept, scumpa noastră Basarabie și Bucovina de Nord, o nouă durere și mai cumplită a venit să ne sfășie inima: jumătate din Ardealul nostru drag a fost rupt dela noi și dat din nou pe seama asupritorilor noștri de veacuri. Pământul moșilor și strămoșilor noștri, udat de lacrimile înaintașilor și stropit cu sângele lor, pământul care ascunde în el oasele părinților noștri și de care este legat sufletul nostru, va geme iar sub călcăiul străin și un milion și câteva sute de mii de frați ai noștri vor purta din nou lanțurile grele și umiliri de tot felul.

Lumina libertății și a dreptății pentru care a fost frânt pe roată Horia și au suferit chinurile cele mai înfricoșate nesfârșitele rânduri de martiri ai neamului, s'a stins iar pentru atâția din frații noștri cari trebuie să înceapă dela capăt suferințele înaintașilor noștri.

Arbitrajul dela Viena a reinviat trecutul groaznic de jale și de nedreptate pe meleagurile acestea cari au văzut atâtea lacrimi și au răsunat de atâtea jale. Inima fraților noștri căzuți în robie se închide iar sub zăbranic de durere, graiul lor nu va mai cunoaște cuvânt de veselie, iar cântecul lor va fi iarăși numai doină tristă în care tânjește dorul după libertate.

În calitatea mea de Părinte sufleteș al Ardealului, ca Mitropolit al Românilor ortodocși, am cerut atunci când a fost momentul, să nu se admită acest arbitraj, căci socoteam că nu se cuvine să lăsăm altora să decidă de soarta noastră și să mergem cu ochii închiși spre un necunoscut care ni-l pregătesc alții. Iar după ce s'a cunoscut rezultatul arbitrajului, am protestat energic împotriva lui, împreună cu fratele meu dela Blaj.

Azi cu toții plângem amara soartă ce așteaptă pe frații noștri și lacrimile noastre se amestecă cu ale lor în nesfârșita noastră durere.

Dar ne vom șterge în curând lacrimile bărbătește și durerea adâncă din inimile noastre se va preface într'o încrunțată voință de a pune mai curând capăt nedreptății.

Pățimirea scumpilor noștri frați ne va îndârji sufletele și le va ridica puterile, încât odată și odată nimic să nu mai poată sta în calea noastră, în calea dorului nostru pornit ca o vijelie să îmbrățișeze pe frați.

Eu simt cum neamul nostru a început în mijlocul acestei încercări să se umple de o încredere și de o viață de luptă cum nu le-a avut în cei din urmă douăzeci de ani. Vă văd, iubiții mei fii, cu câtă nădejde ferbinte alergați iar la Dumnezeu și-i cereți ajutorul și cât de aproape simțiți pe Dumnezeu în durerea Voastră. Un neam pe care nenorocirile îl înalță, un neam care în mijlocul celei mai grele sângerări aleargă la Dumnezeu și se umple de încredere în El și în viitorul său, acel neam pășește în chip sigur spre biruință.

Iubiții mei, trimițând gândul nostru de îmbărbătare și dragostea noastră nefermărită fraților noștri rămași să mănânce pâinea amară a robiei, să nu uităm nici când să ne rugăm pentru eliberarea lor. Gândurile noastre să se îndrepteze fără încetare către ei și către Domnul puterilor care face minuni și nu părăsește până la sfârșit pe cel drept. Toate puterile noastre de credință și de muncă să slujească la pregătirea zilei izbăvitoare. Avem din nou un ideal național mare, un punct luminos care cheamă spre el toate energiile noastre, care ne absoarbe toate gândurile și strădaniile. Sub forța lui, sub lumina lui trebuie să crească, trebuie să se încordeze toate puterile ființei noastre românești. Să fim mai bărbați și mai serioși ca până acum, să domnească în ființa noastră mai mult voință bărbătească decât moliciunea plăcerilor, să fim mai credincioși binelui obștesc al neamului, mai înfrățiți între noi, mai în stare de jertfă pentru Țara noastră și pentru aspirațiunile neamului.

Inima noastră să bată numai pentru reîntregirea neamului și mărirea lui. Întreg cuprinsul sufletului și toate manifestările noastre să fie puse, cu credință în Dumnezeu, la dispoziția neamului. De vom face astfel, încercarea noastră de acum se va face izvor al bucuriei de mâne, al unei și mai mari străluciri și măriri a neamului nostru.

În zilele grele ce le străbatem cu toții să fim cu ascultare către

conducătorul statului *Generalul Ion Antonescu* și către tinărul *Rege Mihai I.* Majestatea Sa poartă numele marelui Voevod Mihai Viteazul și-și va face datoria de a ne conduce la reîntregirea țării.

Ca Părintele sufleteș al poporului dreptcredincios din întreg Ardealul privesc cu inima zdrobită și nemângăiată cum o parte din fiii mei sufletești va avea să sufere de aici înainte o dominațiune străină și nu voi înceta să înalț rugăciuni ferbinți către Tatăl dreptății și al milostivirilor să pună cât mai curând capăt suferințelor lor.

Doamne Dumnezeul nostru în Tine și-au pus nădejdea părinții noștri și Tu i-ai mângăiat și ai risipit pe toți asupritorii și pe toți vrășmașii lor. La Tine ne alipim și noi

cu încredere neclintită și în puterea Ta ne biziim ca în cetatea cea mai nebiruită. Pe Tine Te rugăm și dela Tine așteptăm să fi acoperemântul neamului nostru împotriva armelor vrășmașe și mântuitorul lui din strămtoarea și din suferința în care se află.

Rugând pe bunul Părinte cesc să vă îmbărbăteze și să vă umple cu puteri pururea înalte prin cari să treceți peste aceste zile grele și să pregătiți neamului un viitor mai bun, rămân cu arhieresti binecuvântări,

Sibiu, la sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului din anul 1940

Al vostru al tuturor de tot binele voitor

(ss) **NICOLAE**
Arhiepiscop și Mitropolit

Noul Rege al României

În ultimele zile în viața României s'au succedat cu o iuțeață fulgerătoare evenimente din cele mai epocale. După ruperea unei părți a Ardealului dela Patria mamă, fapt care a îndurerat și a sguudit profund sufletul românesc, mari prefaceri au venit să se impună la conducerea Statului, cu rostul de-a redresa puterile neamului, de-a înou viața românească în vederea marelui strădanii ce o așteaptă.

Mercuri, în 4 Septembrie, guvernul dlui Ion Gigurtu și-a prezentat demisia. În aceeași zi, Regele Carol II a încredințat pe dl general Ion Antonescu cu formarea noului guvern. Noul președinte al Consiliului de miniștri se bucură de un prestigiu incomensurabil în opinia publică românească prin marile sale însușiri de militar, prin caracterul său de granit și naționalismul său arzător și intranșigent. Domnia sa este considerat ca suprema rezervă a neamului, ca omul cel mai nimerit pentru a face față vremurilor grele prin care trecem, însuflețind cu nou curaj inima românească greu încercată.

În dimineața zilei de 5 Septembrie Regele Carol II a investit pe dl general Ion Antonescu cu depline puteri de conducere a Statului, rămânând rezervate pe seama Regelui numai următoarele privilegii: Regele este capul oștirii, El bate moneta, conferă decorații, grațiază și amnistiază, primește și acreditează pe diplomați, încheie tratate și emite decrete regale — contrasemnate de primul ministru — pentru modificarea legilor organice și pentru numirea miniștrilor și a subsecretarilor de stat.

Dl general Ion Antonescu a primit astfel pe lângă demnitatea de președinte al Consiliului de miniștri și numele de conducător al statului român.

Tot în dimineața de 5 Sept. a fost abrogată constituția din Febr.

1938 și au fost disolvate Corpurile legiuitoare.

Ziua de 6 Sept. a adus însă evenimentul cel mai important: abdicarea Regelui Carol II în favorul moștenitorului tronului, a M. Sale Mihai, Marelui Voevod de Alba-Iulia.

Evenimentul s'a petrecut la ora 8 dim. La ora 10 în aceeași zi noul Rege a depus jurământul în fața președintelui Consiliului de miniștri, a Patriarhului Nicodim și a primului președinte al Curții de Casație.

În aceeași zi dl general Ion Antonescu, președintele Consiliului de miniștri, a adresat o proclamație către țară și un ordin către armată ca încă în decursul zilei de 6 Sept. să depună jurământul de credință față de noul Rege.

Printre telegrame trimise îndată după depunerea jurământului noului Rege, M. Sale Elena, dl general Ion Antonescu o roagă să vină cu primul tren în țară pentru a sta cu sfatul Ei înțelept alături de augustul Ei Fiu.

Printre primele măsuri luate de dl general Ion Antonescu, președintele Consiliului de miniștri amintim: desființarea demnității de consilier regal, înlăturarea generalului George Mihail dela postul de șef al Marelui stat major și înlocuirea lui cu gen. Ioanițiu etc.

Întâmpinăm pe noul Rege cu cele mai vii urări și rugăciuni, ca Dumnezeu părinților noștri să-l ajute să realizeze o domnie strălucită, plină de prosperitate în interior și de glorie pe planul aspirațiilor noastre naționale.

Nădăduim că ea va deschide o nouă epocă în viața statului nostru, ferită de inconveniente și de frământările din anii anteriori: o epocă de uniune națională, de cinste, de muncă, de înălțare morală, spirituală și economică, o epocă de mărire a neamului nostru.

Așa să-l ajute Dumnezeu!

Regele Carol II a abdicat; Marele Voievod Mihai de Alba-Iulia proclamat Rege al României

Textul manifestului către Țară

Români,

Vremuri de adâncă tulburare și îngrijorare trec peste scumpa Mea Țară. De acum 10 ani când am luat locul de adâncă răspundere de a fi cărmaciul patriei Mele, fără răgaz, fără odihnă și cu cea mai desăvârșită dragoste M'am străduit de a face tot ce conștiința Mea imi porunca pentru binele României.

Azi zile de vitregie nespuse îndurerează Țara, care se găsește în fața unor mari primejdii.

Aceste primejdii, vreau din marea Mea dragoste pentru acest pământ în care am fost născut și crescut, să le înlătur trecând azi Fiului Meu, pe care știu cât de mult îl iubiți, grelele sarcini ale domniei.

Făcând această jertfă pentru salvarea patriei, înalt cea mai caldă rugăciune ca ea să fie cât mai folositoare.

Lăsând poporului Meu, pe scumpul Meu fiu, rog pe toții Români să-l înconjoare cu cea mai caldă și mai desăvârșită credință și dragoste, ca să poată găsi în ele reazemul de care are atâta nevoie greua-i răspundere ce de azi înainte apasă umerii Săi fragezi.

Țara Mea să fie păzită de Dumnezeuul Părinților noștri, care să-i hărăzească un cât mai falnic viitor.

Trăiască România!

București, 6 Septembrie 1940.

CAROL R.

Proclamația dlui prim-ministru general ION ANTONESCU, cătră Țară

Dl general I. Antonescu, prim-ministru a adresat, cătră țară următoarea proclamație :

Români,

În aceste ceasuri de sdruncinare a României și de sfășiere a Neamului, am luat conducerea Statului, prin înțelepciunea M. Sale Regelui.

Nu este un guvern nou, ci un regim nou.

Nu vorbe, ci acțiune.

Nu șovăie, ci fapt.

Un trecut grav și dureros s'a închis.

Peste el nu voi trage vălul uitării, ci al dreptății.

Dar azi trebuie să salvăm Statul și Națiunea.

Cu toată conștiința și strădania, trebuie să-i ștergem rănilile, să-i adunăm puterile, să-i ridicăm onoarea și să-i asigurăm viitorul.

Intr-o suferință, dar și într'un gând, într'o singură putere.

Durerea trebuie să ne învețe, să ne înalțe. Popoarele adevărate, își torc din înfrângeri marile destine.

Români,

Vraja să înceteze. De ori unde și prin oricine.

Lupta să fie numai pentru Stat.

Înțelegerea și clementa regală au înlesnit ca și ultimele frământări să se închidă fără sancțiune într'un suflu de libertate. Prigonirile au încetat. Acum, tinerețea, nădejdea curată a Neamului, trebuie să-și implinească datoria.

Fața lumii se schimbă. Națiunea noastră să-și dovedească prezența în istorie.

Români,

Numai prin jertfă și prin muncă vom putea birui.

Vă cer tuturor grija și fapta.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru Țară; mă adresez cugetelor voastre și vă cer încredere în Neam; mă adresez puterilor voastre și vă cer să le dați Patriei, muncii noastre comune.

Funcționarii Statului să înțeleagă că pe ei se razimă totul. Să-și merite răspunderea.

Cinstea, legalitatea, dreptatea și munca să le îndrumeze acțiunea. O cer tuturor.

Voiu constitui guvernul pe baze noi.

Programul vi-l voi prezenta, ca să-l judecați toți.

El va izvorî pe deantregul din crezul naționalist integral.

Treptat, vom proceda la reforma Statului.

Vom adânci bazele legăturilor noastre de azi.

Cu credința în Dumnezeu, în dreptul sfânt și neperitor al Neamului, ÎNAINTE LA DATORIE!

Un apel cătră țară a dlui general I. Antonescu șeful statului român

Frați români,

Fac din inima mea îndurerată un apel să uitați totul și să vă străngeți în jurul tânărului și iubitului nostru Rege, să intrați în ordine și să vă puneți pe muncă.

TRĂIASCĂ ROMÂNIA!

General ION ANTONESCU

Chemarea dlui general Antonescu cetită în toate bisericele la 8 Sept. a. c.

ROMÂNI,

După sbuciumări adânci care ne-au dus la sfășierea Națiunii, la pățarea onoarei și la amenințarea existenței Statului, Dumnezeu ne-a ajutat să curmăm o stare care tulbura grav destinul românesc.

Astfel, un trecut dureros, s'a închis. El nu se va mai deschide decât pentru judecarea răspunderilor — nu din dorința răsbunării, ci pentru ca aceasta să servească drept învățământ generațiilor ce vor veni.

Am arătat Țării întregi, cu toată conștiința, și cu toată durerea, lupta pe care a trebui să o dau pentru ca să pot izbăvi țara.

În acest ceas, am îngenunchiat alături de voi toți fiii Neamului ce v'afi adunat în bisericile credinței, pentru ca să vă rugați Domnului să ajute și să lumineze viitorul Țării și al Regelui Mihai I.

Simțiți-mă lângă fiecare din voi. Simțiți că tot ceea ce am făcut este pentru a izbăvi Neamul și a-i asigura viitorul.

În această unire a suferinței și a credinței noastre, din topirea pioasă a gândului nostru închinat Domnului și Țării, să iasă sufletul de mâne al acestui Neam.

Această unire să oprească orice vrajbă, de oriunde și prin oricine.

Mă îndrept spre inimile voastre și vă cer iubirea pentru Țară.

Mă adresez cugetelor noastre și vă cer încredere în Neam.

Imi unesc puterea de puterile voastre și vă cer să dați Patriei munca și fapta voastră.

Am început totala înnoire a Statului nostru.

Am decis cercetarea trecutului, pentru ca acei care ne-au dus la umilire și la pierderea granitelor, la sărăcie și la risipă să-și primească răspunsul faptei lor.

Citiți măsurile pe cari le-am luat și așteptați cu încredere pe acelea ce le voi lua încă, pentru ca Statul să fie salvat și Națiunea să-și regăsească puterile.

Iar acum, în Casa Domnului, jur în fața lui Dumnezeu, a nesfârșitelor cohorte de martiri și de eroi ai Neamului și în fața voastră a tuturor că voiu servi și de acum înainte cu fanatică dârzenie, cu neșarmurită energie și cu neclintită voință linia dreaptă pe care m'am așezat dela începutul carierei mele și dela care până azi nu m'a putut abale nici o furtună.

Credința și dreptatea, legea și munca, cinstea și conștiința, ordinea și omnia vor fi de azi înainte dela cel de sus până la cel de mai jos servitor al Patriei, cartea sfântă a îndatoririlor noastre.

Plecat cu smerenie spre trecutul de glorie de altă dată și privind cu încredere deplină către viitor, nu voiu înceta lupta și nu voiu opri fapta, până când nu vom ajunge să avem o altă Țară, un alt suflet și o altă conștiință.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!

General ION ANTONESCU

Comunicat

Intemeiați pe ordinul Ministerului de interne Nr. 275/940, aducem la cunoștința populațiunii ungare de origine din teritoriile cedate, că în urma situației create țării prin cedarea unor teritorii către Ungaria, este în interesul ei să plece în localitățile de origine.

De aceea invităm ungerii din această categorie să se înapoieze la timp la locurile lor, atrăgând în același timp atențiunea publicului românesc și diferitelor întreprinderi, să se dispenseze de serviciile lor.

Se atrage atențiunea organelor administrative și de poliție, publicului, autorităților, instituțiilor și stabilimentelor să procedeze în această chestiune cu tot tactul și fără a recurge la violență.

Sibiu, la 6 Septembrie 1940.

Prefectul județului:

Dr. Coriolan Stefan

Ziua de 8 Septem- vrie la Sibiu

Ziua de 8 Septembrie a. c. a fost trăită și la Sibiu ca o zi mare, ca o zi de înflorire a tuturor nădejdilor de mai bine, a unui neam prea mult încercat de rele și prea mult înșelat în speranțele sale. Orice Român a simțit în această zi, deodată cu începutul domniei M. S. Regelui Mihai I, că o întinerire, o împropătare se coboară în suflete, că o lume nouă, curată, plină de vigoarea unei vieți închinată idealurilor naționale și morale, își face pornire cuceritor și irezistibil.

Catedrala s'a umplut de toată suflarea românească, de par'că era ziua Învierii. Fiecare venea, îndemnat de apelul dlui general Ion Antonescu, dar și de cugetul propriu, să-și plece genunchii în fața altarului, rugând pe Dumnezeu să ajute tânărului și iubitului nostru Rege Mihai I să realizeze o domnie fericită pentru Tron și Țară. Fiecare voia să-și purifice prin rugăciune sufletul de greșalele trecutului și să-l umple de energie curată, pentru a-l preda astfel Regelui său și conducătorului Statului, spre a-l folosi la reclădirea României.

După sfânta Liturghie și după predica Părintelui Zosim Oancea, Înalt Prea S. Sa Mitropolitul Nicolae a săvârșit, înconjurat de preoți, o slujbă pentru M. Sa Regele Mihai I, urmărirea în genunchi de tot poporul în frunte cu autoritățile locale și cu profesorii Universității clujene, în mijlocul cărora se afla dl ministru al Educației naționale, D. Caracostea.

După această slujbă Păr. protopop Emilian Cioran a cetit chemarea dlui general Ion Antonescu cătră Țară.

La sfârșit I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a rostit o cuvântare care a făcut să plângă cu șiroaie nereșinate de lacrimi toată biserica. Plângea Mitropolitul Ardealului pe nefericiții Săi fii suferinși ajunși din nou robii ai străinilor, plângea ministrul școalelor, plângeau luminății dascăli ai Universității, plângeau preoții și tot poporul.

Doamne, nu se poate să nu se fi suit aceste lacrimi până la Tine și să nu Te fi înduișat!

Lângă fiii Săi până în ultima clipă

I. P. S. Mitropolit Nicolae, purtat de dragostea părintească față de fiii Săi pe cari urgia împrejurărilor i-a aruncat din nou în robia străină, n'a pregetat să-i viziteze până în ultimele clipe ale despărțirii lor de Patria mamă, întărindu-i și mângându-i. Duminecă și Luni, 1—2 Sept., a cercetat Clujul, Bistrița, Dejul, Gherla, Becleanul cu regiunile lor, îndemnând pe preoți și pe învățători să rămână la postul datoriei și al onoarei lor și întărind poporul cu nădejdea de mâne.

Mercuri în 4 Sept. a vizitat a doua oară Clujul, iar Vineri, 6 Sept. a vizitat Sfântul Gheorghe și regiunea săcuală.

În urma îndemnuirilor înțelepte și încurajărilor I. P. S. Sale, aproape toți preoții au rămas la locurile lor, lângă inima poporului. Ca în tot trecutul nostru, tot preoțimea este aceea care rămâne în mijlocul furtunilor ca să sprijine și să salveze sufletul neamului.

Bine ar fi fost să se fi luat dispoziții să rămână la posturile lor și ceilalți slujbași. O spunem aceasta cu toată înțelegerea ce o avem, ca oameni, pentru strămtorarea sufletescă în care se vor fi găsit bieții oameni cari au socotit că trebuie să se refugieze.

Măsuri binevenite

Dl general Ion Antonescu, președintele Consiliului de miniștri și conducătorul satului, a luat o serie de măsuri pentru controlul averilor foștilor miniștri din ultimii 10 ani, al fondurilor întrebuințate pentru înzestrarea armatei, pentru controlul acordării devizelor de către Banca Națională. S'a dispus blocarea depunerilor și acțiunilor fostului Rege Carol II la diferite bănci și întreprinderi; au fost desființate trenurile ministeriale.

Ca o ploaie binefăcătoare măsurile de purificare a vieții noastre publice se succed continuu, înviiorând sufletul românesc.

Ardealul frânt în două!

Plâng Românii de pretutindenea, bărbați, femei și copii, la sate și la orașe. Ochii lor se umezesc la răstimpuri dese și inima îi doare cumplit în fața crudei realități pe care a creat-o arbitrajul dela Viena.

Ardealul a fost rupt în două, ca un obiect neînsoțit, și jumătate a fost predat din nou asupritorilor de până ieri, iar jumătate a fost lăsat să se sbuciume de dorul, de trebuința organică după cealaltă parte. A fost tratat ca o entitate fizică, pe când el este un întreg sufletesc, un trup viu, un membru unitar al familiei românești.

Precum România nu poate trăi fără Ardeal, căci din înălțimile lui îi curg izvoarele de viață, de înmăpșare, așa Ardealul nu poate trăi decât în integritatea lui indestructibilă. Frații noștri din nordul Ardealului își sporeau puterile de afirmare românească prin transfuziile de dinamism ce le veneau dela noi cei din sud, iar Ardenii dela sud își simțeau conștiința rostului lor românesc dilatăndu-se când știau că în spatele lor stau compacte și întinse până sub poalele Carpaților nordici rândurile românismului ardelean. Frații noștri din nord vor tânji îngrozitor după noi, se vor simți ca niște orfanii, iar noi ne vom simți mai pustii fără de ei. Ei vor fi ca copiii smulși din casa părintească, din atmosfera ei caldă și ocrotitoare, iar la noi va fi ca într-o casă cu membrii răiți, mai puțin animată, mai tristă, mai rece. Și întregul neam va resimți minusul de animație voioasă și creatoare care se revarsa de aici de peste crestele Carpaților.

De aceea nu ne vom putea împăca nici când în sufletul nostru cu această nefirească ciuntire și înlănțuire a vieții naționale. Rezultatul arbitrajului dela Viena ne doare nu numai pentru suferințele și greutățile sub cari vor geme scumpii noștri frați predați unei țări străine, ci și pentru strămtorarea în care este aruncat întregul nostru neam.

Săcuii din Ardeal erau rupți în mod firesc și de mii de ani de unguri. Maghiarimea nu putea simți ca o amputare organică și ca o stare nenaturală viața desfășurată de ei. Românii din nordul Ardealului sunt însă parte intimă din trupul nostru, o coastă a acestui trup, stând în contact zilnic cu frații lor mai din sud și fiind prin aceasta întru totul ca ei.

Tocmai de aceea nu înțelegem cum s'a putut socoti ca 400.000 de unguri, despărțiți de masa sângurească, trebuiesc alipiiți la Ungaria, iar 1.300.000 de Români, dovediiți de așezarea firească a lucrurilor ca parte integrantă a românismului, pot fi rupți dela sânul unui neam.

E o lovitură în însăși ființa neamului, o lovitură împotriva putințelor lui de viață și de dezvoltare.

Nu e o stare momentană și un sentimentalism trecător durerea ce ne sgudue acum, ci o resimțire satornică a unei ciuntiri, a unei îngustări a ființei noastre cele mai intime, individuale și naționale.

Starea în care se găsește acum neamul nostru este o stare anormală, imposibil de suportat în chip liniștit. În mod organic, firesc, chiar fără de voie noastră vom tinde după întregire, atât noi cei rămași în libertate, cât și frații noștri predați unei stăpâniri străine.

Se vor ridica din adâncurile ființii noastre naționale — și aceasta se vede de pe acum — forțe uriașe ce se daseră la fund în anii de după înțregire. Acestor forțe nimic nu le va putea sta în cale. Prin ele de luptă,

vom munci, vom dori arzător, ne vom jertfi, pentru a ajunge cu un ceas mai de vreme la mărta zi a dreptății noastre, care e și pe plan obiectiv dreptatea cea adevărată și a lui Dumnezeu.

De sigur că ni se cere și o încredare extraordinară a voinții pentru a sta la înălțimea marelui dor și fletul național care ne va arde sufletul de azi înainte. Va trebui să fim mai serioși, mai pătrunși de sobrele virtuți ale creștinismului, mai devotați binelui obștesc, mai înfrățiți între noi, mai persistenti în acțiunile noastre. Va fi necesar să ne lăpdăm de ușurătatea moravurilor, de poftele neserioase și egoiste, de spiritul moale al improvizației și al lipsei de perseverență, de vorbăria negândită și ireponsabilă. Trebuie să dobândim trăsături de masivitate, de hotărâre, de tenacitate, de monumentalitate în caracterul și faptele noastre. Să turnăm mai mult beton în firea noastră, să fim mai grei când stăm, când ne așăm, când vorbim și lucrăm. Să ne apăsăm muntii Carpați în neclintirea și masivitatea lor real impunătoare și vijeliilor de pe vârfurile lor, în acțiunile pornite. Să părăsim acomodarea noastră cu mlaștinile și cu moliciunile căldurii din șesuri. Tot ce clădim în câldurea fizică sau spirituală să fie monument masiv, să fie operă de perfecțiune și de răbdare.

Să cultivăm în sufletul nostru icoanele lui Horia, Cloșca și Crișan și a lui Avram Iancu, a acelor țărani de cremene, cari nu știau de fleacurile și de mofturile cari satisfac o lăsamă de urșurătate și intelectuală și destramă tot ce e caracter, morală, cinste și muncă. Simpli și masivi ca ei, stăpâniți până la rădăcini de o singură și încrunțată convingere și aspirațiune, darji ca ei, înțelepți și gata de orice jertfă ca ei, acestea să fie trăsăturile chipului românesc care trebuie să prindă ființă dominatoare în caracterul nostru de mâne.

Să fie puși la stălpul infamiei, scuipați și desprețuiți, nu onorați ca azi, furii banului public, ușuraticii tuturor deșertăciunilor luxului și petrecerilor, leneșii și «deșteptii» ce fug de greutățile vieții.

Trebuie să concepem viața sever, așa cum o concep dar șantiile noastre buni, ca o aspră dar sfântă datorie de a purta sincer cât mai multe greutăți, ca o datorie de-a ne căli în ea firea, de-a o face rezistentă, căci numai dacă e de cremene înfruntă viața de aici și durează în viața de dincolo.

Și atunci Dumnezeu ne va ajuta să vedem din nou învierea neamului nostru întru o mai strălucită și o mai durabilă mărire.

D. S.

Desființarea sectelor

Ministerul cultelor și artelor, a dat ieri următoarele deciziuni care fixează regimul cultelor în România:

ART. I. Statul Român protejează și autoriză funcționarea pe teritoriul său a următoarelor culte istorice:

a) Cultul creștin ortodox român, constituind religia dominantă în stat; b) Cultul român greco-catolic (unit), considerat ca reprezentând tot o biserică românească; c) Cultul catolic (de rit latin, greco-ruten și armean); d) Cultul reformator (calvin); e) Cultul evanghelic luteran; f) Cultul unitarian; g) Cultul armeano-gregorian; h) Cultul mohamedan.

ART. II. Statul Român constată numai existența de fapt a confesiunii mozaice, care urmează să se manifeste potrivit dispozițiilor ministeriale.

ART. III. Afară de cultele recunoscute la art. 1 din această decizie, nu

pot exista asociații religioase sau secte, care dela data prezentei deciziuni sunt desființate de drept și de fapt.

Desființarea sectelor religioase

ART. I. Toate asociațiile religioase autorizate să funcționeze prin deciziunea ministerială Nr. 51.999 din 1939, își încetează imediat orice activitate, întrucât au fost desființate de drept și de fapt prin deciziunea noastră Nr. 4235 din 1940.

Deasemenea nici o sectă, a cărei doctrină și ritual diferă de acelea ale cultelor istorice protejate de autoritatea Statului român, nu mai poate exista sub nici o formă și pe nici o cale.

ART. II. Absolut toate casele de rugăciuni aparținând asociațiilor religioase recunoscute până în prezent, precum și sectelor interzise sau tolerate, urmează să fie închise imediat.

ART. I. Toți membrii asociațiilor religioase și sectelor, recunoscute, autorizate, tolerate sau interzise până la data semnării deciziunilor ministeriale Nr. 42352 și Nr. 4235 din 1940 sunt considerați în sensul legii, confesionali.

Manifestația dela Sibiu

Verdictul vienez a provocat, în toate orașele Ardealului, mari manifestații patriotice, în care toată suflarea românească și-a purtat revolta cea mai profundă împotriva sentimentului care duce din nou în robie peste un milion de români.

Cetatea Sibiului, l-a rândul său, și-a spus cuvântul în ziua de Duminecă, 1 Septembrie 1940, când la sfârșitul sfinteii liturghii din catedrala mitropoliei mulțimea cetățenilor s'a adunat înaintea sfântului locaș, ascultând cuvintele înflăcărâte rostite de pe treptele catedralei.

Un imponent cortegiu, în frunte cu unitățile premilitare, a parcurs străzile de căpetenie, în sunetul cântecelor naționale.

În fața reședinței mitropolitane cortegiul s'a oprit și a făcut o entuziastă aclamare în pomenirea I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae al Ardealului.

Atât înaltul chiriarih, cât și dl general Georgescu Pion, au adresat manifestațiilor cuvinte de cald patriotism, întărind sufletele îndurerate.

La ora 6 d. a. manifestația patriotică s'a repetat în Piața Regele Ferdinand și în străzile principale.

Totul a decurs în ordine, fără incidente deosebite.

Pomenirea lui Alecsandri

Bisericile ortodoxe române, din toată țara, au săvârșit, Dumineca trecută, cucerimice slujbe divine întru pomenirea neîntrecutului cântăreț al doinelor melodioase, a poetului avântat și luptător național, Vasile Alecsandri, dela a cărui moarte se implinesc acum cincizeci de ani.

Comemorarea aceasta, rânduită de forurile chemate, a fost întâmpinată de toate cercurile, din centrele mai însemnate, cu însuflețirea cuvenită amintirii aceluia care, prin vasta sa operă, a pus temelii tari culturii românești, a deschis drumuri nouă în propagarea neamului pe teren literar și național, și ale cărui idei, privitoare la calamitatea semită din țara noastră, sânt de mare actualitate.

Inițiativele luate, în scop d'a aduce în mijlocul nostru, pentru câteva clipe, pe marii noștri dispăruți, cu roluri hotărâtoare în mersul istoriei neamului, sânt binevenite, căci ele au darul să susție și să promoveze conștiința națională tot mai trează în sufletele generațiilor recunoscătoare.

Comemorarea acestor înaintași, mereu înțeați și înțelepți pusă la cale, își are rostul de netăgăduit folos.

Prăznuirea în Sibiu s'a ținut în biserică noastră catedrală, unde a slujit p. consilier mitropolitan Ieronim Grovu, înconjurat de un sobor de preoți, ev vrednicie bardului dela Mircești, a tălmăcit-o p. diacon N. Grebenea în fața unei numeroase asistențe de intelectuali și popor.

Amânare. Se aduce la cunoștința tuturor cari ar fi dorit să participe la adunarea generală a «Astrei», convocată pentru zilele de 8 și 9 Septembrie 1940 în Sibiu, că, din cauza gravelor și durerelor evenimentelor recente, adunarea se amână pentru o dată ce se va comunica mai târziu.

Cercuri religioase. — Preoții cercului religios Ernea-Dumbrăveni, de sub președinția părintelui Ioan Chișiu, au ținut ședință în parohia președintelui, în 18 August 1940.

Programul bogat s'a desfășurat după cum urmează:

Înaintea masă la ora 9 s'a slujit utrenia și sfânta liturghie de către P. C. Sa Pr. I. Dragolea protopop, înconjurat de un sobor de preoți.

În biserică împodobită cu covoare, poporul drept credincios asculta în reculegere și rugăciune. Răspunsurile liturgice au fost date de tinerii din societatea «Oastea Domnului» și «Sf. Gheorghe», sub conducerea cantorului Ioan Maier jun.

La priceasnă p. I. Gligor a tălmăcit evanghelia zilei, ascultat cu atenția cuvenită.

La sfârșitul sfinteii liturghii, luând cuvântul P. C. S. Pr. I. Dragolea, aduce mulțumiri Pr. I. Chișiu, de felul cum lucrează în orul Domnului, fapt pentru care a și fost distins de către I. P. Sf. mitropolit Nicolae. P. protopop a citit ordinul prin care se acordă părintelui dreptul de a purta brâu roșu.

P. I. Radu-Alma, în cuvinte bine simțite, arată felul cum P. Chișiu știe să-mădurească cerul cu spunea: «P. Chișiu este păstorul împodobit cu duhul blândețelor, cucernic la slujbă, model de viață familiară, binevoitor față de alții, cumpătat în toate, — și cu râvnă și punctualitate în îndeplinirea misiunii sale.

Dl Dr. I. Holom, deputat bisericesc și președ. F. O. R., vorbind despre legătura dintre preot și credincioși, își exprimă bucuria când vede preoții plini de dragoste pentru cele cerești, și gata a se jertfi pentru lege și neam.

La urmă, Pr. M. Maier, fiu al parohiei Ernea, în numele credincioșilor, aduce sincere mulțumiri Pr. Chișiu, pentru felul cum a știut să-i conducă timp de 25 de ani, făcând ca toți să-l iubească și să-l stimeze ca pe un adevărat ucenic al Domnului.

De încheiere, Pr. Chișiu, profund mișcat, răspundând tuturor descriind momentul din viața păstorului, arătând vrednicia credincioșilor săi, cari au dat ascultare fostului paroh Ioan Ban, și au construit casa parohială și sf. biserică, adevărată podoabă a parohiei.

Au fost credincioși cari au dăruit, pentru această sf. biserică, 400 zloți, — bani cești în anul 1906. Aceștia ascultare a avut-o și S. Sa, începând din anul 1914, de când păstorește, până astăzi. La toate colectele făcute credincioșii au fost darnici, amintind faptul că pentru Mănăstirea Sămbăta de sus, ridicată de către luminatul nostru mitropolit Nicolae, au dăruit suma de 8000 lei.

La ora 3 d. m. s'a slujit sfîntirea apei celei mici și sf. maslu pentru pace. La sfârșit a predicat părintele N. Pinte din Dupușul, despre: «Pacea lui Iisus».

Apoi credincioșii au sărutat sfânta cruce, fiind stropiți cu apă sfîntită, în timp ce Ostașii Domnului cântau frumoasele cântări ale «Oștii Domnului».

În ședință intimă preoții își arată mulțumirea sufletescă, în aceste vremuri grele, Dumnezeu a adus în fruntea românilor ortodocși din Ardeal, ca mitropolit, pe înaltul ierarh Nicolae, care în anul curent a împlinit 20 de ani bogăți în roade duhovnicești, culturi și gospodărești.

La propunerea dlui Dr. I. Holom, se trimite din adunare telegramă omagială I. P. S. Sale.

Pr. Miron Maier-Brăte

Cuvântarea

Inalt Prea Sfințitului Mitropolit NICOLAE în cate-
drala din Sibiu la 8 Septembrie 1940

— Reconstruită după memorie —

Doamne, n'au fost destui o mie de ani de suferință?... De ce trebuie să reînceapă pentru o parte din neamul nostru din nou viața de umilințe și de greutăți sub apăsarea stăpînirii străine?... Iartă-ne Tu Părinte, că copleșiți de durere și sǔduiți până în adâncul ființii noastre de cele întâmplăte, gândul nostru se îndreaptă nedumerit spre Tine cu această întrebare. Dar simțim că suntem prea neputincioși ca să înțelegem planurile și căile înțelepciunii Tale. Atâta suntem încredințați că iubirea Ta față de noi niciodată nu obosește și dacă ne vom încrede în Tine și Te vom chema în ajutor, nu se poate să nu fii cu noi și să nu ne ajuți să trecem peste aceste grele încercări.

Iubiții mei fii sufletesteți,

Grea lovitură a primit neamul nostru în zilele din urmă. O mare nedreptate ni s'a făcut smulgându-se dela trupul Țării jumătate din scumpul nostru Ardeal și predându-se asupritorilor noștri de veacuri. Mă întreb: oare ce-a greșit poporul nostru atât de grav, încât să fie sfâșiat în acest chip și împărțit dușmanilor noștri cari stau ca lupii la hotarele Țării? Care este înțelesul acestor noi suferințe ce vin asupra neamului nostru după o pauză atât de scurtă de libertate și de ușurare? Răspunsul nu-l pot găsi decât în învățătura Scripturii care ne arată că Dumnezeu pe cel ce-l iubește, pe acela îl cercă. Dumnezeu ne lucrează cu stăruință deosebită, cum își lucrează fierarul o bucată de fier din care vrea să scoată o unealtă cât mai folositoare și mai prețuită. Precum faurul înroșește fierul în foc, apoi îl lovește și pe o parte și pe alta până îl curăță deplin de sǔră și îi dă forma ce-o găndește, așa ne călește și pe noi Dumnezeu până poate făuri din sufletul nostru un chip deosebit de frumusețe morală, un chip în care să se oglindescă desăvârșirea dumnezească.

Poate în cei douăzeci de ani de libertate și de întregire națională am dat la iveală apucături și trăsături cari nu răspundeau înaltelor planuri ce le are Dumnezeu cu noi. Poate am dat semne că nu suntem încă în stare să folosim spre mărirea lui Dumnezeu și a numelui de român, mijloacele și posibilitățile ce ni le pune la dispoziție întregirea forțelor noastre românești eliberate. Și atunci poate fiindcă așteaptă dela noi, dela puțințele și înclinările noastre de temelie atât de minunate, mai mult decât dela orice neam, Dumnezeu a socotit că trebuie să ne trimită o zǔduire, să ne întărească voința printr-o nouă piedecă ce trebuie să ne încordăm să o trecem.

Cu toată sângerarea ce ne-a produs-o această rană, trebuie să ne oșelim sufletul prin încredere în viitorul nostru, prin voință dărză de-a învinge greutățile de-acum. Suferința nu trebuie să ne doboare la pământ, ci să ne înalte și să ne întărească și mai mult. Un popor care e în stare să treacă cu demnitate bărbătească printr-acele mai covârșitoare încercări, nu numai că nu își pas-trează neștirbite forțele prin cari își va recâștiga ceea ce a pierdut, ci și le și înmulțește.

Să asigurăm pe frații noștri pe cari îi așteaptă zilele fără de lumină și fără bucurie ale stăpînirii străine,

că nu-i vom uita, că toate gândurile și întreaga inima noastră vor fi neconținut cu ei și se vor sbate numai pentru ei. Să facem legământ sfânt că nu ne vom da odihna până ce nu vom vedea ziua reîntregirii noastre naționale, care va fi definitivă. Eu cred că acea zi a luminii și a dreptății cerești nu va întârzia prea mult, că este mai aproape chiar decât ne închipuim.

Precum după Vinerea tristă a patimilor Mântuitorului, a sosit ziua de bucurie a Invierii, așa va sosi după durerea noastră de acum, ziua invierii neamului românesc.

Pentru a grăbi răsăritul ei, trebuie să ne adâncim și încălzim conștiința de români. Un neam trăește și se înalță pe podișul marilor fapte istorice prin conștiința de sine, care trebuie să fie cât mai vie, cât mai activă, cât mai incandescentă, călăuzind și stimulând ca un stâlp de foc sforțările lui. Când vom ajunge să trăim desăvârșit prin conștiința noastră etnică, sub semnul arzător al ei, ziua izbăvirii nu va fi mai departe decât la un pas.

Inceputul unei astfel de trăiri se face sub ochii noștri în aceste zile sub conducerea viteazului general Ion Antonescu. Dumnezeu să-I ajute să pregătească Țara și armata română pentru marele ideal național care s'a ridicat în inimile noastre în ceasul în care hotarele ne-au fost ciuntite. Inoiera în spirit viguros și naționalist a Țării începe prin urcarea pe tronul ei a unui Rege tânăr, simbol al tinereții, simbol al primăverii care a coborât în sufletul întregului neam. Țara leagă de M. Sa Regele Mihai I cele mai adânci nădejdi că va fi un Rege la înălțimea însetatelor ei aspirații de inoie sufletească în spirit de cinste, de dreptate, de muncă, de jertfă, de credință și de seriozitate. Iar numele pe care îl poartă, aducându-ne aminte de Voievodul primei întregiri naționale, socotim că îl predestinează marei misiuni a refacerii moștenirii noastre. Urăm regelui Mihai I să fie și un Rege glorios, să ridice sabia lui Mihai Viteazul și să readucă dreptatea pe întregul pământ românesc.

Promitem că vom ușura marea operă ce are s-o îndeplinească prin ordinea și disciplina națională ce vom păstra în aceste vremuri de frământare și nu ne vom abate din drumul nostru drept și ducător la biruință.

Dumnezeu să-I ajute și să ajute neamului nostru pentru realizarea adâncilor lui aspirații.

Cu noi este Dumnezeu!

Nr. 9910

Comunicat

Se aduce la cunoștința celor pe care-i privește că în privința începerii anului academic 1940/41 la Academia teologică Andreiană au intervenit următoarele modificări:

Inscrierile la Academie încep în ziua de 23 Septembrie a. c. și se continuă până la 26 Sept.

Examenele anuale, fundamentale și de diferență, se țin în 23—26 Sept. a. c. Zilele de 27—28 Sept. sunt destinate mărturisirii și împărtășaniei studenților.

Duminecă în 29 Septembrie a. c. va fi deschiderea festivă a noului an academic.

Cursurile încep la 30 Sept. a. c.

Consiliul Arhiepiscopesc

Consfătuire cu protopopii

Marți, 10 Septembrie, I. P. S. Mitropolit NICOLAE a convocat la Sibiu pe toți protopopii din Arhiepiscopie pentru a depune jurământul de credință noului Rege Mihai I.

Tot cu această ocazie au prestat jurământul și profesorii Academiei teologice.

Folosind acest prilej, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a împărțit alee sfaturi și întremătoare îndemnuri pentru a fi duse prin părinții protopopi mai departe profeșiei și poporului.

I. P. S. Sa a trecut în revistă importante evenimente recente, comentând sensul lor din punct de vedere evanghelic și trăgând concluzii pentru activitatea profeșească în actualele împrejurări.

A arătat cum profeșeșea este cea dintâi chemată să colabereze la acțiunea începută de reînnoire a sufletului românesc și cât este de necesar ca toată viața noastră colectivă și personală să se organizeze acum în vederea realizării idealului nostru național de reîntregere a neamului.

Deasemenea a evidențiat cum greșala cea mare a vieții noastre publice de până acum a fost orientarea ei spre finte străine sau opuse lui Hristos și cum o refacere a sufletului românesc nu se poate realiza decât printr-o complectă supunere sub comandamentele dumnezeiești ale Evangheliei.

Arătându-și mulțumirea pentru măsura de desființare a sectelor luată de Ministerul Cultelor Inalt Prea Sfinția Sa a accentuat că aceasta nu dispensează pe profeși de datoria de-a se apropia de sufletul celor rătăciți pentru a-i readuce în chip real la sânul Bisericii.

Cu acestea și alte multe asemenea sfaturi părinții protopopi s'au împărțiat pe la locurile de răspundere ale PP. CC. Lor.

Un grup de profeși tineri și cu duhul plin de ardere sfântă, printre cari găsim numele binecunoscute: Pr. Niță Mihai, Pr. Ștefan Dobra, Pr. Mihai Ștefan, au inițiat publicarea unei foi religioase bilunare intitulată «Sinaxarul». Primul număr, apărut la 1 Sept. a. c. se impune prin înalte calități literare în ce privește forma și prin frumoase și nobile preocupări în ce privește fondul. Gazeta urmărește în special o înviorare și o dinamizare a duhului profeșesc. Sinaxarul „dorește ca vorbele sale să fie ploaie de soare, care să scalde spiritual sufletele profeșilor, determinându-le la o acțiune mare de front sacerdotal».

Un articol vibrant scrie Pr. Niță Mihai despre I. P. S. Mitropolit Nicolae din prilejul celor douăzeci ani de arhipăstorire.

Abonamentul anual este de 100 lei. Adresa: Suburbana Militari București.

În Slovacia a fost interzisă cu totul secta adventiștilor, ca dușmană a statului și a neamului. Tot așteptăm dela guvernul naționalist al Țării noastre măsuri asemănătoare. Când se vor lua? Dl ministru Radu Budișteanu care arde de dorința de-a face ceva, ar avea în această direcție un frumos teren de purificare și de vindecare a sufletului românesc, căci aici e una din bubule cari rod la sănătatea poporului nostru, nu în preoții ortodocși. Așteptăm asemenea măsuri cu atât mai mult, cu cât sunt azi mai ușoare, ne mai putându-se azi exercita presiunea anglo-americană în favorul sectelor.

Icoana jungھیată de la Argeș, glosă pe marginea vieții Sfântului Nifon, de Tit Simedrea, episcopul Hotinului, Extras din: Omagiu I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului, la 20 ani de arhipăstorire. Sibiu, Tip. Arhid. 1940. — Pg. 9. Prețul?

**Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român**

Nr. 7691/940 Ep.

Comunicat

cătră oficiile protopresbiterale și parohiale din cuprinsul Arhiepiscopiei ort. române de Alba-Iulia și Sibiu

Se aduce la cunoștința generală, că conform ordinului Ministerului finanțelor Nr. 125.894/940 — Biserica și părțile ei constitutive fiind asimilate instituțiilor publice, sunt scutite de timbrul excepțional de 2%, la cumpărăturile ce fac.

Sibiu, 5 Septembrie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9424/1940.

Concurs

Pentru ocuparea catedrei de științe naturale, dela liceul ortodox român „Avram Iancu” din Brad, se publică concurs.

Doritorii de a ocupa această catedră își vor înainta actele Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu în decurs de opt zile dela publicarea acestui concurs.

Candidații să fie de religie ortodoxă, și vor fi preferiți cei care au și diploma unei școli teologice superioare.

Consiliul Arhiepiscopesc

Cercuri profeșesti. — În 29 Aug. s'a ținut în parohia Roadeș, prot. Cohalmului, ședința cercului profeșesc I, sub președinția venerabilului preot Ieronim Buzea, având ca obiectiv sădirea și aprofundarea sentimentului religios în popor.

Au luat parte activă toți profeșii cercului. La ora 9 a început slujirea, în sobor, a sfinței liturghii. A cuvântat la priceasnă păr. Ieremia Buzea, mănecând dela cuvintele Evangheliei: „De aveți credință ca un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia mută-te de aci, acela se va muta, și nimic nu va fi vouă cu neputință”, (Mat. 17, 2).

Poporul a ascultat multe învățături folositoare, pentru vremile prin care trecem.

După masă a urmat slujirea veverniei, sfințirea apei și sfântul Maslu de obște pentru pacea lumii și păzirea de tot răul a poporului român. La aceste slujbe a participat, pe lângă poporul din parohie, și o seamă de credincioși, intelectuali și țărani, din satele învecinate. După terminarea serviciilor religioase a cuvântat preotul Ion T. Munteanu-Grânari, îlmăcind cuvintele: „Și orce veți cere într-umele mele, aceea voi și face, ca să se plinească Tatăl fațăru Fiul” (Ioan 14, 1), și sfârșind: Să trimitem, celor cari au fost smulși dela sânul patriei, dorul nostru de grabnică revedere; iar pentru noi, cei cari trăim aceste clipe și avem în față viitorul, să cerem Celui Atotputernic să ne sădească în suflete dragostea, unirea frățească, îndepărtând dintre noi toată viclenia și răutatea. — Coresp.

— La praznicul Adormirea Maicii Domnului, cercul religios *Mercurea* a ținut ședință în parohia Dobâca. Au fost prezenți P. C. P. protopop Dumitru Ciuchendea-Mercurea, Pr. Iacob Cantor-Apoldul de sus și Pr. Ioan Hăprian-Dobârca.

La ora 3 d. a. în sala școlii primare s'a desfășurat un program de cântări religioase și patriotice, executate de tinerimea adultă sub conducerea Pr. I. Hăprian din loc.

Păr. protopop a cuvântat frumos despre „Deapță credință ca factor de consolidare a neamului”, ear Pr. Iacob Cantor a vorbit despre: Soc. Sfântul Gheorghe, Reuniunea de femei, Casa culturală, insistând asupra rolului important ce-l au aceste societăți în viața spirituală din parohie.

Păr. protopop mulțumește credincioșilor pentru participarea în număr așa de mare la această întrunire, îndemnându-i să pună la inimă tot ceace au auzit, spre zidirea sufletelor și spre întărirea trupurilor. — Pr. I. C.

Două decenii de arhipăstorire

— Ecouri de presă —
(Urmare)

11. In ziarul sibian, *Tageblatt*, într'un articol mai lung, vicarul episcopesc D. Fr. Müller aduce date biografice din viața sâr-bătoritului, a cărui activitate o apreciază în calde cuvinte, asociându-se, în numele poporului săesc, prăznuirii ortodoxe și românești dela Sibiu.

12. «*Jara Nouă*», Cluj:

Pe lângă ocupațiile sale administrative și pe vremuri didactice, Inalt Prea Sfinția Sa a găsit suficient răgaz și pentru indeletniciri publicitice. Astfel a întemeiat la 1907 Revista Teologică din Sibiu, prima publicație românească de cultură teologică, contribuind la ridicarea de nivel a clerului românesc din Ardeal. Spirit viu și energic, Inalt Prea Sfinția Sa împlinește tradiția vechilor noștri vlădici, cu temperamentul și exigențele omului modern, dând scaunului său un dinamism evanghelic până azi puțin cunoscut.

13. «*Timpu*»:

Ortodoxia transilvană și-a făcut un admirabil prilej de manifestare, prin cinstirea marelui ierarh de pe scaunul mitropoliei Sibiului, a I. P. Sf. Nicolae Bălan, pe care Dumnezeu l-a învrednicit să împlinească 20 de ani, la cârma spiritualeității ardelenice și 35 de ani de muncă roditoare pe ogorul Bisericii mântuitoare.

Venit din domeniul intelectualității deschizătoare de drumuri noi — nu numai în Ardeal, dar chiar în țara întreagă — acest om, pregătit pentru dascălia celor ce aveau să fie ostași ai Evangheliei, a știut atât de frumos să îmbine gingașele virtuți de pedagog și apostol. Plin de carte, deci conștient și de rolul pe care-l dădea istoria Ardealului, scaunului ce i se încredința, doctorul într'ale teologiei Nicolae Bălan a izbutit tot atât de fericit să fie demn urmaș al lui Șaguna, cum a știut să calce pe urmele marilor înaintași păștratori de datini, dar mai ales pe cele ale marilor erarhi ai Ortodoxiei de dincoace și de dincolo de munți.

14. «*Gazeta Transilvaniei*»:

La baza tuturor înfăptuirilor I. P. S. Sale stă însă o muncă intensă, fără răgaz și multă încrețire de frunte, căci n'a fost sector al vieții bisericești și parohie cât de neînsemnată, de care să nu se intereseze și să nu-i dea lumina și binecuvântarea Sa. Și dacă a muncit cu credință, a biruit.

Multă recunoștință se cade să arate Marelui Ierarh, Ardealul ortodox, pentru epoca de glorie și înflorire pe care i-a rânduit-o. Și mai mult decât atât, trebuie să se plece cu smerenie în fața Marelui Păstor, Brașovul, care ocupă un loc din cele mai de frunte în centrul de preocupări ale I. P. S. Sale.

Cunoaștem iubirea I. P. S. Sale Nicolae față de acest centru de Ortodoxie ireductibilă, exprimată totdeauna prin dorința de vedea răsărind și crescând aci cea mai frumoasă floare a ortodoxiei lui Iisus. Brașovul care a înțeles acest gând și dorință mare care este pe cale de a fi împlinită, prin munca tuturor preoților lui Hristos, cari nu mai cunosc odihna, vine și el și feliicită comitetul care a organizat cea binemeritată sărbătorire, plecându-se cu recunoștință și desăvârșit devotament în fața Tronului I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae.

15. «*Universul*». Articolul semnat de dl G. Lungulescu se termină astfel:

Făcând din Sibiu metropola ortodoxismului activ și biruitoare, organizând și tipărind marile lucrări de doctrină și îndrumare, adunându-și în jur gânditori de elită și misionari religioși, mitropolitul Dr. Nicolae Bălan a devenit marele ctitor și animator al celei mai puternice mișcări de ortodoxism pe care a cunoscut-o în ultimele două veacuri.

Când străbați astăzi Ardealul, ai sentimentul că te afli mereu într'o neîncetată noapte a Sfintei Invieri. Din toate bisericile, ca și din toate căminurile românești, prin glasul „ostașilor Domnului“ și ai co-

piilor lor, se înalță necurmat, zi și noapte, imnuri de slavă și de premurire lui Dumnezeu.

Ardealul e acum o adevărată „Cetate a Domnului“, așa cum o visase doar fericitul Augustin, dar cum a isbutit s'oinfăptuiască cu ajutorul și în adevărata lumină a Duhului Sfânt, marele ierarh Dr. Nicolae Bălan.

Spre popasuri duhovnicești

— Impresii —

„Nu văzusem nici o mânăstire, și sufletu-mi era însetat de dorul de a descăleca pe plauri cu mai multă verdeță duhovnicească.

Simțiam că bucuria Invierii n'o pot gusta, în profunzimile ei, decât îndreptându-mă spre «*guri de rai*», acolo unde zăbovește mai mult Hristos.

Și am plecat doar doi din cetatea Sibiului, coborând spre emausul gândurilor. Timpul nu era frumos. Ploua. „Iată Mânăstirea Cornet (1666). O vizităm în fuga mașinii. E așezată de strajă Olului. La o distanță de 80 km de Sibiu, după ce văzusem câteva sate, presărate îndrăzneț pe malurile râului, am ajuns la locul destinat, de unde acum urmă să intrăm în ritmul călător al apostolului neamurilor („per pedes apostolorum“). — Puțină răbdare și curând „mecanismul plutitor“ (cinul) ne alină pe țărmul stâng al Oltului, la o distanță de numai 500 m. de Ms. Turnu.

Pe un drum, deacurmezișul decorat de o turmă de oi ce pășteau, stăruiam nerăbdători și plini de curiozitatea cucerniciei primului pas ce aveam să-l punem în pragul lăcașului mânăstiresc. Crestele muntilor împrejmuitori, cu frunțile împădurite și înverzite, ne priveau sfidător. Surprindeam însă surâsul mângâietor al soarelui de dincolo de nouri. Sufletele noastre — însetate de liniște — apropiu încrezătoare pe aripi de înviere: *mânăstirea*.

Se vede mai întâi o casă, apoi... clopotnița nou zidită... iată și biserica! In poarta mânăstirii stăm puțin și citim cele scrise în stânga și în dreapta pe perete. (Indrumări cu privire la felul cum trebuie să se viziteze mânăstirile în genere). Apoi intrăm în curte. In stânga se înșiră maestos o clădire de frumoasă realizare arhitecturală — stil brâncovenesc — ctitoria, de curând răposatului episcop al Argeșului, *Nichita Duma*. In față, una din biserică, mică, ce prin exteriorul ei impune trecutul unei ctitorii ce-a adăpostit dintru început de mânăstire, melodiile curate ce se înălțau pe unde cerești.

Ne vede un călugăr. Ne apropiem și-l rugăm să ne conducă. Era ora 9 jum. Lăsăm lucrurile ce ne aparțineau în o chilie și apoi dorind a participa la slujbă ne îndreptăm spre biserica pe care o admirasem curând înainte. Am nimerit tocmai în momentul când se începea liturghia. Interiorul mic, dar destul de bogat împodobit. Lumina care pătrundea prin furișatele ferestre, mirosul de tămâie binemiroitoare, precum și cântările ce se înălțau spre cupolă, toate împreună dădeau din plin atmosfera de mistică religiozitate ortodoxă.

Am cântat și noi. Totul din jur ne inspira curățenie și cucernică trăire cu Hristos.

Liturghia s'a terminat!... Mai privim frumoasa pictură refăcută în urma incendiului întâmplat cu câțiva ani în urmă și ieșim reconforțați sufletește. Inapoi bisericii ne atrag privirile două cripte cu cruce de marmură: mormintele episcopilor: *Gherasim Timuș* și *Nichita Duma*.

Vizităm întreagă mânăstirea. Luăm masa împreună cu toți călugării.

Așezământul acesta mânăstiresc e ctitoria mitropolitului *Varlaam* (z'd. 1672). Adăpostește un număr de 12 călugări și un stareț.

Pela ora 1 jum. p. m., luându-ne rămas bun și însoțiți de încă o persoană, am început urcușul celor 5 km pe cari trebuia să-i facem până a ajunge la o altă mânăstire, și anume: *Stănișoara*.

Și am mers îndurând povara urcușului, pe creste de dealuri, în cântece de

pasări și foșnet de codru verde, pe cărări bătătorite de călugări.

In zare — eată Mr. Stănișoara, înfrățită cu creasta muntelui în prelungire, Cozia...

Ce pitorească așezare! Cât de străină de lume, de duhul lumii, trebuie să fie viața acestei mânăstiri și câtă pace n'o fi sălășluind in ea!

Mânăstirea are două biserici. Cea mai veche, și cea mai mare, e o frumusețe de bogăție, pe care văzând-o e imposibil să nu te muncească întrebarea: cum a fost posibilă zidirea și înveșnicirea ei la o astfel de înălțime? Mare trebuie să fi fost credința acelor cari au durat pe umerii lor și au dibuit cu mâinile lor plămuirea acestei biserici minunate — frântură de rai — și piatră de înghenunchere târzie în noapte, pentru rugăciune și primenire sufletească.

Această biserică e a *treia* în șirul anilor, prima a fost concretizarea bunătății și dărnicii a doi boeri din Pitești, pe nume *Bulica*, în anul 1780. A doua mai târzii, luând locul acesteia. Și în sfârșit cea de azi (1904—1908), zidită cu binecuvântarea cerului și învrednicirea arhierescă a celui pe atunci întru păstorire și vrednic de pomenire: *Gherasim Timuș*. Alături, biserică nou zidită, mai mică, nepictată și încă nesfințită. De jur-împrejur chiliile însuflețite de cuvioase fețe călugărești, în număr de 25.

Prea mult n'am zăbovit, deși am mai fi rămas cu dragă inimă. Căci în minte ne munează gândul de a descăleca la *Curtea de Argeș*.

Până acolo mai era de îndurat și de mers...

Afară nu mai ninge și am început din nou să urcăm, însoțiți de un cuvios, originar din Avrig. Ajunși pe coama dealului, largi perspective se deschid în prelungirile dealurilor.

„Uite, pe aici să mergeți!“ se auzi deodată glasul părintelui *Damaschin*, care ne privea învelindu-ne în dragoste. „Coborâți coasta asta, în valea treceți puntea peste un părau, apoi, urcând decurmezișul întâlniți o troiță, coborâți și iarăș urcând veți da de o cruce și de acolo-i aproape răsrucea, de unde pe drumul din stânga veți ajunge la *Serbănești*, un sat ale cărui case sânt răslețite pe dealuri. Mergeți cu Dumnezeu și veți ajunge mâne cu siguranță la *Curtea de Argeș*“.

Și am mers pe drumul, intocmai cum ni se descrieser. Ajunși în marginea pădurii, un punct din zare ne smulge privirile. Era șerpuitul Oltului, iar deoparte și de alta indignirea de case a celor două sate: *Jiblea și Călimănești*. Dar în apropiere? *Serbănești*!

De acum nu mai e mult și ajungem cu noaptea deodată prin satul Sălătrucel la schitul din *Berislăvești*.

Acolo ne primî tot un călugăr, de loc din Ardeal. Am vizitat biserica călăuziți de luminile pe cari le înălța cuviosul, cu bunăvoință. Și era frumoasă! (Zidită din dania boerului moldovean *Bocșenescu* la anul 1690).

Un popas de-o noapte și în zori de ziuă ne-am continuat drumul spre *Curtea de Argeș*.

După 3 ore de mers pe drum de țară, am ajuns în Valea Topologului, la satul de răsruce *Șuici*. De aici mai erau 15 km până la *Curtea de Argeș*.

Pentru a economisi timp ne-am urcat într'o mașină ce transporta lemne și perduți cu privirile până la margini de zare, din o parte în alta, la ora 11 am ajuns în pitorescul oraș de vechi renume *Curtea de Argeș*.

La câțiva pași iată mânăstirea după care oltasem atât de mult. Măstoasa zidire mânăstirescă strălucia în lumină.

Intrând în lăuntru, de două ori am admirat gingășiile de artă românească. Am zăbovit cu ochii asupra criptelor și am admirat Biblia, operă de Regină, redată în pericope și pictată. Ieșind apoi am dat o raită prin parcul împrejmuitor, admirând reședința episcopală și palatul regal, ca astfel cu mulțumire deplină să ne purtăm pașii spre *Biserica Domnească* (Radu Negru).

Sântem în inima orașului, după ce am parcurs lungul unui frumos bulevard. In interior, pereții bisericii sânt plini — cum încă nu văzusem — de scene biblice. Pe jos un mare număr de cripte domnești. Inghijitorul bisericii, trăgând un covor, ne arată rămășițele pământești ale lui Radu Negru, în bună stare.

Părăsind biserica, monument istoric, în care nu se mai s'ujește liturghia, ne întoarcem pe același drum, dăm din nou ochii cu ctitoria lui Neagoe Basarab și coborâm puțin până la *fântâna lui Manole*, la marginea drumului, ca să astâmpere setea. Apoi, trecem de Șuici, aproape 2 km și dându-ne jos, rătăcim cu gândul și cu pasul pe o vale spre Mânăstirea de malce *Văleni*.

Câtă bogăție de pitoresc nu imbină și această așezare dumnezeiască. E ca un sat cu casele cuminte așezate în jurul bisericii.

Această mânăstire datează dela 1662 și-i ctitoria familiei, de vrednică pomenire, *Grădișteanu*. La început au stat călugări în ea; dela 1811 ea a devenit mânăstire de maice, care azi sânt în număr de vreo 110. Are două biserici frumoase. In rând cu casele bătrâne, iată și o clădire nouă: atelierul de țesătorie.

Era ora 4 p. m. Pofiți, intrăm într'o chilie și zăbovind puțin, primim gestul de ospitalitate specific românului. Am plecat apoi, căci voiam să noptăm la părintele din Sălătrucel, care binevoitor ne invitase cu o seară înainte.

Dimineața, urmându-ne drumul, la 3 km trecem prin Jiblea, apoi peste pod — îmbrățișând Oltul, — ajungem în Călimănești, de frumos renume, coborâm spre «*Schitul ostrov*». Umbrite drumuri il brăzdează. In fund, pierdută în vreme, stă bisericuța, danie domnească, a lui Io Neagoe Basarab. In lăuntru podoabă. Pe catapetească icoana „Născătoare de Dumnezeu și pururea fecioara Maria“ făcătoare de minuni. Ieșim. După ce dăm ocol Bisericii, ne îndreptăm să vedem mânăstirea *Cozia*.

Iată mormântul lui *Mircea* spre dreapta, alături stă de veghe cuvioasa maică *Teofana*, mama lui Mihai Viteazul. Pereții sânt împodobiți de dumnezești picturi. Vizităm „*Paradisul*“ întemeiat de Mihnea Turcitul (1584) și apoi „*Biserica Bolniței*“, situată pe cealaltă parte a drumului (ctitor: Radu Paisie, 1534).

In sfârșit câteva clipe în bazarul mânăstirii.

De acum luăm drumul spre locul de unde plecaser înainte cu trei zile (30 April —2 Mai 1940).

Iată, pe scurt, indiciile unui itinerar presărat cu *oaze de lumină!*

A. Marian

Ca pe vremuri de iobăgie. In comunele noastre din județul Mureș au sosit, trimise din Ungaria, scrisori de-ale latifundiarilor maghiari, cari pretind părți din *recolta obținută de sătenii împroprietăriți pe moșiile expropriate*. Una din aceste scrisori e publicată, — ca document revelator, — în facsimil și în traducere în Nrul de Joi al *Universului*. Scrisoarea latifundiarului maghiar, din 23 Iulie 1940, este adresată prin postă primăriei comunale din Brăteni și cere nici mai mult, nici mai puțin, decât *jumătate* din recolta păioaselor, depozitate conștiincios „pe seama noastră lângă moara de pe moșie“, (a kalászos termányek felét részünkre, a birtokon levő malom közelébe, gondosan hordják össze, takarják be...) Eată oameni cari nu admit reformele menite să ușureze viața plugurilor ardeleni, nădăjduind învierea stărilor apuse în Ardealul românesc, — dar tot în floare în „fericita“ Ungarie.

Prima Ardeleană

S. A. de Asigurări Generale

aduce la cunoștința Onoratei Sale Clientele, că până la noi dispozițiuni Sediul Central rămâne și pe mai departe la Cluj, iar pentru afacerile din România s'a stabilit o Direcțiune la Sibiu.

PRIMA ARDELEANĂ își continuă activitatea pe întregul teritoriu cultivat până acum.

Pace și război

Să nu credeți că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie. (Matei 10, 34).

Pace și sabie, pace și război: iată două cuvinte atât de actuale. Mai actuale decât oricare altele.

Pacea? Câți muritori nu insetează după fericitele ei zări!

Războiul? Tristă fatalitate a istoriei, apocaliptică descătușare de ură, care sângerează inima omenirii. Lumea de azi ni se pare asemenea unei mări involburate de furtuna patimilor. O, dacă peste valurile acestei mări s'ar ridica din nou, domnitoare, dumnezeiasca statură a Domnului, ca odinioară pe marea Galileei! Dar nu; iată că din nou divinul Mântuitorul grăiește: N'am venit să aduc pace, ci sabie; n'am venit să aduc pace, ci război.

Cum? De nicăiri nu mai licărește lumina de har a păcii divine? Cum: — El însuși, Cel ce are puterea a îmblânzi valurile mării, valurile urii, nu vrea pace, ci sabie? Atunci unde este limanul izbăvirii? Unde vor alerga cei osteniți și sfărâmați de desnădăduirile vieții? Unde?... Și'n ochii noștri încep să lucrească întrebările nedumeririi. La cine vom merge? În cine vom nădăjdui? Căci iată glasul Celui ce anunță Pacea, răsună atât de paradoxal: n'am venit să aduc pace, ci sabie.

Dacă rătăcești cu gândurile la înțelesul cel pământesc al cuvintelor, nu mai înțelegi nimic, te lași în voia valurilor ce frământă omenirea. Dar cealaltă privire spre cer, cealaltă patrunde înțelesul cel duhovnicesc al cuvintelor mântuitoare, le primește ca roua în sufletul lui ars de sete izbăvirii.

Pace și război: când rostim aceste cuvinte, puțină sunt cece gândesc la altceva decât la cele ce le știm. Pace: viață tihnită în care toate se scurg lin, după dorințele noastre; război: ciocnire între popoare, în care ni se răstoarnă rostul tihnit al vieții. Puțini sunt cei ce văd și înțeleg altceva. Ce? — Că acestea sunt simple forme care n'au putere: *măști ale istoriei*. Dovadă e că nici pacea, nici războiul nu sunt lucruri statonice; se împletesc și se fugăresc unul pe altul, ca valurile în albia unui râu.

Dar atunci, ce este temeinic, ce este de preț? Răspunsul nu poate fi decât unul: — nici pacea, nici războiul așa cum le înțelegem noi, ci *lumina sufletului*.

În aceste lumini ale sufletului sunt adâncite rădăcinile vieții omenești. Din aceste lumini ale sufletului țâșnesc și se încheagă formele vieții sociale. Dar în cuprinsul acestor lumini spirituale războiul și pacea iau cu totul alte înțelesuri decât cele obișnuite.

Când omul, sau poporul, se lasă târat de patimi, ceea ce rezultă de aici poate fi socotit război? Nu, pentru că războiul presupune o luptă între doi dușmani, un antagonism între două ordine de existență diferite.

Or în războiul uman, dușmanii, în realitate, sunt robi ai acelorași patimi, ai acelorași mândrii luciferice, sunt oameni cari au capitulat fără luptă. E aceasta pace? Nu, pentru că patima tulbură în permanență apele sufletului și apele buneii inoivri sociale. Atâta vreme cât oamenii sunt robi ai plăcerii, ei nu trăesc nici pacea, nici războiul: ei trăesc la suprafața sufletului, la periferia vieții, depărtați de pacea și războiul cel adevărat. De aceea se războiesc cu armele; de aceea pacea lor e vicieșug, e pregătire pentru noi războaie.

Păcatul e la temelia războiului și păcii omenești. Și adevăratem războiul, nici pacea cea cunoscută, tocmai pentru că în realitate — învinși și învingători — toți sântem înfrânți, sântem robi ai acelorași patimi. Schimbarea se face în aceleași cadre, în valtoarea acelorași orizonturi. De aceea războaiele noastre nu rezolvă nimic, pacea noastră e o simplă pauză între uraganeele urii.

Dar care e războiul cel adevărat? Care e sabia despre care vorbește Hrl-

stos? E războiul *cel dinlăuntru*, războiul cel nevăzut, e sabia Duhului.

Adevăratul război nu începe din clipa în care îți urăști aproapele, ci din clipa în care vrei să-l iubești. Adevăratul război începe din clipa în care tu, întemnițatul, cel capitulat sub prăvălirea patimilor, te hotărăști să nu te mai temi de amenințarea lor, să nu mai cedezi mirajului cu care te'mpresoară, să înfrânghi ispitirile veacului și să conturezi în lumină divină țările sufletului. Și toată viața noastră e în acest sens un război. Mântuitorul n'a venit să aducă pace: El nu ne imbie o viață de tihnită burghezic, ci viața bărbăției, viața de luptă, de război cu patimile spre a cuceri culmile desăvârșirii. Și războiul acesta e permanent, zi de zi, ceas de ceas, gând de gând, cuvânt de cuvânt... El cuprinde toate gândurile, toate verile noastre: e războiul total, neînduplecat și necruțător. Dacă ar înțelege toți creștinii că viața lor trebuie să fie un război necontenit și dus contra patimilor ce le frământă sufletul; dacă ar vrea să ducă acest război de instaurare, prin puterea lui Hristos, — împărăția lui Dumnezeu pe pământ, — atunci altă ar fi marea istorie omenești, alta ar fi lumina vieții terestre...

Oamenii cred că urmările unui război se repară printr'un *nou* război: de aceea toată istoria e plină de războaie. E în credința aceasta un adevăr întunecat de o minciună. Adevărul: războiul se nimicește prin război. Minciuna: armata nimicește nu aparține războaielor, așa cum se crede. Puterea de nimicire a războiului nu stă într'un alt război de acelaș fel, ci în războiul luminii, războiul spiritului, războiul cel duhovnicesc.

Ce este viața sfinților, dacă nu viață de război necontenit: război cu patimile trupului, cu momelile lumii, cu șovăelile minții, cu rătăcirile inimii.

Mântuitorul n'a venit să aducă pace, ci război: războiul sfințeniei, războiul iubirii, războiul luminii spirituale împotriva întunecului. Singurul război care a schimbat și schimbă fața omenirii.

În fața măcelului de azi, mă întreb adesea: nu cumva din iadul suferințelor noastre vom înțelege odată și odată, că toate războaiele sânt pleavă și vânt, că adevăratul război este războiul spiritului pentru împărăția lui Dumnezeu, războiul care leagă răniile omenirii, vindecă durerile ei, luminează cărările vieții? Profetul ne spune, că va veni și vremea aceea în care armele se vor topi în fiare de plug... Când? — Aceasta n'o știm, dar o dorim: zărilor acelui veac sânt ascunse în taina vremilor divine, dar și a chemărilor umane.

Diacon Nicolae Mladin

Mr. 158/1940 prot. (49) 3-5

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I. Sibiu-Inf. II (Lazaret), protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

- Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
 2. Sesiune parohială în mărime de 16 jug., arător și fânaș.
 3. Folosința curții și grădini parohiale.
 4. Prețul alor trei stânjini de lemne anual.
 5. Stola uzitată.

Cererile de concurs, însoțite de actele prevăzute în Regulamentul pentru parohii, ve vor înainta P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc din Sibiu, care va face numire la această parohie.

Oficiul protopopesc ortodox-român Sibiu, în înțelegere cu consiliul parohial Sibiu, la 6 Iunie 1940.

Emilian Cioran
protopop

Definiția medicală a patriotismului integral. — Sub acest titlu dl Dr. M. Suci-Sibianu din Brașov și-a dezvoltat conferința la Universitatea populară din Vălenii de munte, conferință ascultată cu deosebit interes de auditor. A te păstra sănătos, cu o sănătate oțelită, pentru Rege, Țară și Neamul tău, ca ori când să fii gata a-ți oferi viața luptând vitejește — ofrandă prețioasă pe altarul Neamului, — eată definiția medicală a patriotismului.

Sunt însă și alte argumente, care ne impun să facem din grija sănătății noastre o grijă continuă în decursul vieții. În ordinul biblic „Corpul tău este templul sufletului” se cuprinde așa zicând un ordin dumnezeesc de a ne îngriji sănătatea.

Greutățile crescânde ale luptei pentru existență, principiile cele mai vechi, dar și cele mai noi ale medicinei, anunțând că procedeele de întinerire cu care vrea să se mândrească chirurgia modernă nu sânt decât procedee de reacționare a organismului de foarte scurtă durată și ele, datele noi despre prelungirea vieții, care nu are altă sursă decât în multă mișcare în liber pentru corp și bunătate pentru suflet, toate aceste argumente ne obligă la trăirea unei vieți aspre și sănătoase, cu eliminarea alcoolului și tutunului, cu sculatul de vrea și culcat în tufunui, cu somnul cu fereastra deschisă în orice anotimp, cu băi reci și băi zilnice de raze ultraviolete, cu intercalarea unui sport cât de scurt în activitatea zilnică, la orce vârstă și orce sex, cu o mâncare simplă, fără supraîncărcările obișnuite.

Și mai avem un argument de însemnată, privind obligațiunea unei vieți aspre și sănătoase. Este însăși definițiunea cea mai corectă a fericirii, care sună așa: Fericirea este sănătatea corpului plus pacea sufletului, — și dacă acestea se realizează în cadrul unei vieți familiare cu copii mulți și sănătoși, își atinge apogeul. Mântuitorul ne-trecând pe lângă un bolnav fără să-l mângăie și să-l însănătoșeze, El însuși ducând o viață aspră, ni-a dat prin viața și faptele sale această definițiune a fericirii pământești.

Conferențiarul insistă asupra legilor esențiale ale vieții și sănătății: ca legea respirațiunii, a nutriției, deprinderilor tari, importanța apei reci și a razelor ultraviolete.

Cât privește pacea sufletului, care își are și ea partea esențială de contribuție la păstrarea sănătății corpului, conferențiarul dă următoarea tață rețetă: În fiecare zi rugăciunea ta, în fiecare zi pagina din Evanghelie, în fiecare zi o faptă bună, ear datoria ta să îți-o faci nu ca pentru oameni, ci ca pentru Domnul, întocmai ca acea umilă servitoare, care apostrofată de stăpâna sa: ce caută Dumineca la adunările Oștii Domnului, a răspuns: „Nu te supra, doamnă, că de când umblu la adunările religioase, am început să curăț și pe sub covoare”, — căci nu-și mai făcea datoria de ochii stăpânei pământești, ci din conștiința, că Cel de sus ne vede toate faptele, — dându-ne ordinul „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este”.

Concurs

Pentru întregirea postului II de preot din parohia Turcheș, protopopiatul Brașov, în conformitate cu ordinul Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 7787/940 Bis., consiliul parohial în înțelegere cu oficiul protopopesc publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Tel. Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

- Salar dela stat.
- Cererile de concurs, împreună cu incuviințarea specială de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Brașov, în termenul deschis.

Turcheș, la 12 August 1940.

Dr. N. Stinghe
adm. prot.

INFORMAȚIUNI

Cursurile tuturor școalelor din țară își iau începutul în ziua de 1 Octombrie 1940.

Solemnitate în Sălaj. În 17 August c. s'a făcut, sub egida „Astei”, la Bocșa Română din Sălaj deshumarea osemintelor lui Simeon Bărnuț și ale fostului vicar O. Barbulovici și transportarea lor în mausoleul din localitate. Au asistat la solemnitate numeroși cărturari și mult popor, cari au ascultat cu pietate cuvântările rostite.

Morți la datorie. Un accident de avion, petrecut în apropierea satului Râșculița, aproape de orașelul Baia de Criș, a costat viața dour gazetari dintre cei mai aleși ai acestei noastre țări: Virgil Keriu și Dimitrie Zaharescu. Porniseră spre târgul de mostre dela Lipsca și se înapoiază, neînsuflețiți, ca să coboare în mormintele cimitirelor din capitala țării... Zile de jale, pentru ziarele la care au muncit și pentru toată presa noastră.

Act de mulțămire. Dreptcredincioșii creștini din Orlat, prot. Săliște, în frunte cu păstorul lor, adânc recunoscători I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului, îl asigură de toată venerația lor pentru dania făcută capelei noastre, care a primit un clopot în greutate de 196 kgr. în preț de peste 50.000. — Pr. N. Rența.

De pe Valea-Hârțibaciului. În ziua de 18 August s'a făcut instalarea preotului Nichifor Voinescu (venit din Valea Morii jud. Bălți) ca paroh ortodox rom. în Țichindeal, prot. Agnita. Actul instalării a fost săvârșit de P. C. protopop E. Păcală, asistat de părintele I. Ghițășan în calitate de adm. parohial. Întru cât părintele Nichifor face parte dintre refugiații basarabeni, credincioșii parohiei noastre i-au venit în ajutor cu de ale Martei, cu mobilă și albituri. Poporul este foarte mulțumit cu noul păstor sufletesc, și face legământ că își va da toate silințele ca noul paroh să uite lovitură ce a primit ca refugiat. — Asistent.

Cât de adânc au pătruns, în învățământul public al Franței, jidovii, se dă în vileag abea acum. Marea republică franceză, unde un Blum sau un Mendel sau alt semit, au ajuns în guvern, a tolerat ca în învățământul primar să fie vârați optzeci la sută învățători jidovi... Ispravă de partide politice! Slujească de învățătură.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 782-940 (56) 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Vama Buzăului, protopopiatul Oituz, jud. Brașov, se publică concurs cu termen de 20 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

- Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
 2. Locuință parohială cu supraedificate.

3. Zece jugăre sesiune parohială, (fânaș) primită prin reforma agrară.
4. Una ferdelă porumb sfărâmat.
5. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs și autorizația de candidare a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele prevăzute pentru regulamentele pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oituz în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii. Oficiul protopopesc ortodox român Oituz în înțelegere cu consiliul parohial din ședința dela 16 August 1940.

Ioan Rafiroiu
protopop